L’Anoia i els seus voltants.

4, 5 i 6-11-2005

Estàvem una mica nerviosos pels canvis de darrera hora i pel fet d’haver triat els voltants del lloc on vivim, que sovint no sabem apreciar ni poc ni molt... A més, el cap de setmana es presentava complicat: la Marta s’havia d’ocupar el dissabte el matí d’unes gestions inajornables a Igualada, i a més havíem d’anar a buscar la Lingling a Barcelona després de dinar. Per acabar-ho d’arreglar teníem problemes amb la calefacció de l’auto...

No hi fa res. A partir de les vuit del vespre del divendres van començar a arribar els companys al pàrking municipal, a la vora del Capelló, un espadat de seixanta metres sobre el riu Anoia. Aquella nit varem ser en total onze autocaravanes.

Capellades té 5.000 habitants i una història no gaire complicada d’explicar. Apareix per primera vegada als papers l’any 955, quan era un petit llogarret que envoltava l’església -que s’ha anat reformant amb el temps i és l’actual església de Santa Maria, al bell mig del poble, anomenada per la seva cúpula la catedral de l’Anoia- i el castell. Durant l’edat mitjana va ser feu de Poblet, primer, i del monestir de Pedralbes després. El segle XIX va representar una transformació radical: les vinyes, atacades per la fil•loxera, van donar pas a una puixant indústria, sobretot paperera. No ens podem oblidar del més important, però: a la cinglera del Capelló s’hi han descobert habitatges troglodítics que daten, sembla, de fa més de 50.000 anys. Són dels més antics d’Europa, s’anomenen “l’abric Romaní” i les excavacions segueixen i estan dirigides per l’Eudald Carbonell.

El dissabte al matí, després d’esmorzar i xafardejar una estona sobre les darreres notícies (el Xavi i la Marta estan esperant!), varem anar tot passejant al Museu Molí paperer. Es tracta d’una de les fàbriques de paper més antigues de Catalunya (el Molí de la Vila) i està força ben conservada. No és una fàbrica qualsevol: en Francisco Goya hi encarregava el paper per als seus famosos gravats! La visita és amena i la canalla s’ho passa bé; fins i tot fan paper amb les seves pròpies mans... La canalla! N’hi ha uns quants, a l’entrada del Museu som 24 adults i 20 nens.

Després de sortir, cap a la una del migdia, anem tot vorejant la “bassa” -un estany de surgència natural que ens recorda que és l’aigua de Capellades, filtrada pel subsòl calcari, la principal responsable de l’acumulació d’indústria paperera que ha arribat fins els nostres dies- cap a la plaça i el carrer major. Bademunamica, tornem a les autos i anem a dinar ben a prop, a una clariana del bosc del terme de La Torre de Claramunt. Tres coses destacables: el cel ens comença a indicar que tindrem un cap de setmana esplèndid, la Marta fa unes crêpes per llepar-se els dits i la Muntsa, la Mirta i en Ramon, de Vic, s’incorporen a la sortida després de molts mesos d’absència. Ben tornats!

Passades les cinc de la tarda comença a fer fresqueta i marxem cap a Igualada, on visitem l’asil del Sant Crist, un edifici del modernisme tardà construït a la primera meitat del segle XX per l’arquitecte Rubió, un dels més importants deixebles d’en Gaudí. En sortir fem temps pels voltants on, per a desgràcia d’alguns, hi ha tots els outlets de la indústria tèxtil igualadina, que estan oberts i plens de peces molt atractives...

Igualada... tampoc té gaire història! Fundada prop de l’any 1000 sempre ha estat un lloc de pas a la cruïlla del camí que uneix Barcelona i Lleida (de la Catalunya Vella a la Catalunya Nova) i del que va dels Pirineus al mar, al Camp de Tarragona. Està envoltada de “castells de frontera” i va viure el seu millor moment entre els segles XVIII i XX amb l’auge de les adoberies, primer, i del gènere de punt després. Tant les unes com les altres han anat tancant i la ciutat passa per una certa crisi, que iniciatives com la construcció del ferrocarril transversal tracten de pal•liar. Per cert! Com a tot arreu aquí hi ha llegendes, i la més important és la de l’Estany d’Aqualata, un antic llac que ocupava tota la zona i que el dimoni va fer desaparèixer en enretirar les roques que hi havia entre la muntanya dels Moions i la del Castell de la Pobla...

Tocades les vuit fem cap a les autocaravanes, ens acomiadem del Xavi i la Marta que tenen un sopar amb amics i tornem a la carretera per dirigir-nos cap al límit sud de la comarca i entrar a l’Alt Penedès. Ens aturem a Cal Serafí, un restaurant del poble de Puigdàlber on soparem (molt bé, per cert) i passarem la nit.

El diumenge es presenta fresquet però radiant. Un extrem que no és massa percebut des de l’interior de les autos perquè el personal en comença a sortir allà a les deu... Al cap d'una estona, però, tots som fora xerrant i comentant la meravella de dia que ens ha tocat. Ens hi trobem tan bé que segurament ja no ens en bellugaríem, però encara hi ha feina per fer: engeguem i anem cap a Subirats. Són poc més de deu quilòmetres de passejada pels deliciosos paratges d’aquesta part del Penedès fins que arribem a l’estació vitivinícola de Lavern-Subirats, que després de molts anys de

tancada ha estat reoberta per tal de fomentar el turisme rural. Aparquem al pàrking de l'estació, que és tot per a nosaltres, saludem a la Judit -la responsable de turisme de Subirats, que ens ha ajudat a preparar l'excursió- i tot seguit ens decidim a fer una caminadeta per les vinyes dels voltants. Tot plegat poc més de tres quilòmetres entre ceps per un itinerari ple de cartells que ens informen sobre els tipus de raïm que s'hi conrea i que, a més, ens serveixen per fer gana de cara al dinar.
Un cop de retorn aperitiu, dinar i un llarguíssim sobretaula acompanyat d'unes quantes ampolles d'un cava local excel•lent aparegut de qui sap on. El temps assolellat i totalment primaveral fa que tinguem mandra d'aixecar-nos i marxar cap a casa. Són prop de les cinc quan el sol comença a declinar. Prenem la iniciativa i ens acomiadem fins el mes que ve.

Marta, Pep, Lingling, Anna i Lola.